There is a Crack in Everything

05.09.2025 - 14.12.2025

Persmap

Joods Museum van België

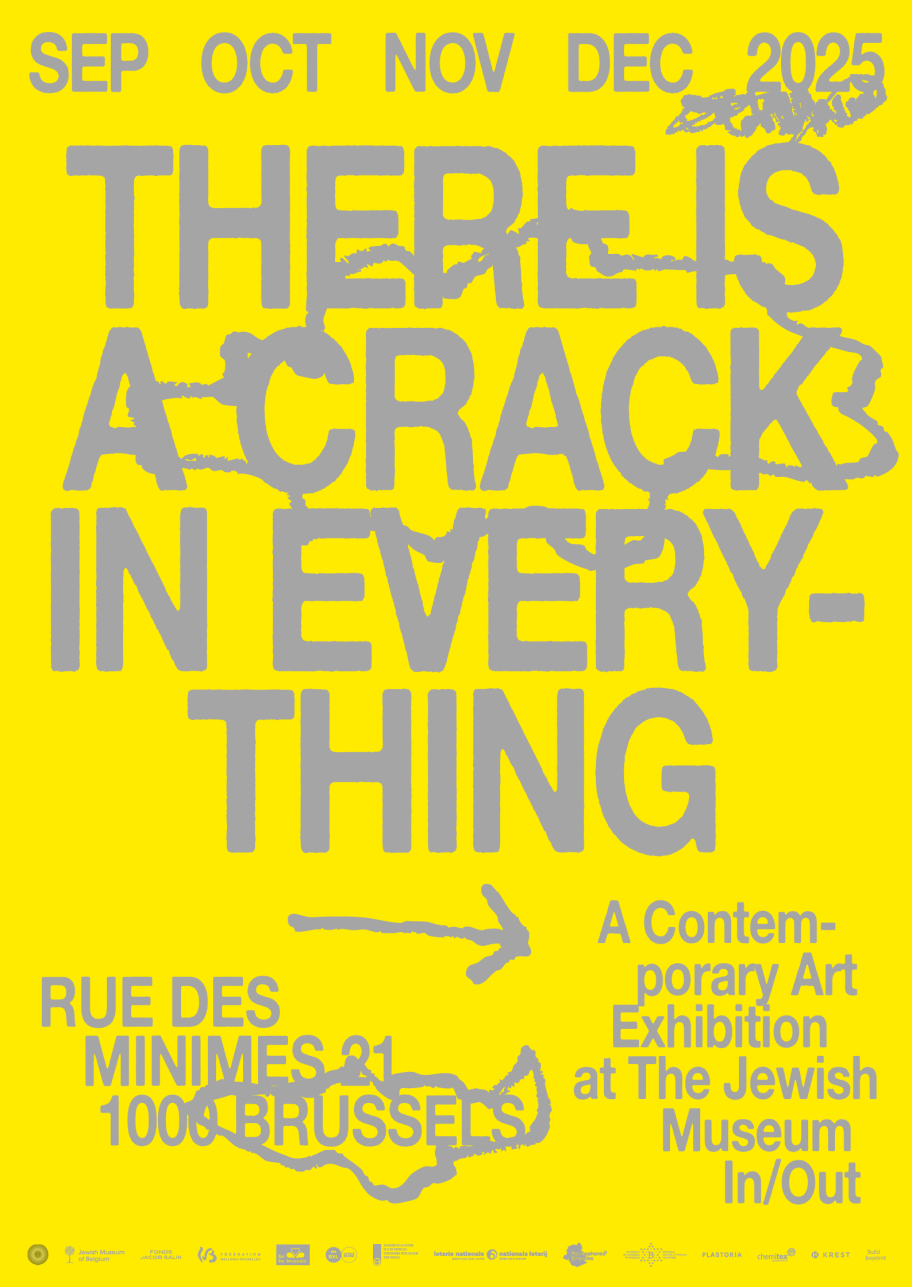

Rue des Minimes 21 Miniemenstraat 1000 Brussels

Presentatie tentoonstelling

Adrien Vescovi
Ethan Assouline
mountaincutters
Prinz Gholam
Marianne Berenhaut
Raha Raissnia
Mire Lee
Kanitha Tith
Gustav Metzger

Joods Museum van België

Praktische info

Contact

Vind de zaalteksten terug door deze code te scannen.

Presentatie tentoonstelling

There Is a Crack in Everything – 5.09 — 14.12.25

There Is a Crack in Everything brengt meer dan vijfentwintig internationale kunstenaars samen wiens praktijk emotie en vorm verweeft met vragen over verbondenheid, identiteit en geheugen. Van zichtbaar geweld tot opgelegde stiltes, van aantasting van het leven tot de kwetsbaarheid van omringende omgevingen, verkennen deze kunstenaars de menselijke conditie in haar spanningen en mogelijkheden, en transformeren deze realiteiten in verbeeldingen van verzet, verplaatsing en heruitvinding.

Enkele maanden voor de sloop en volledige renovatie bevindt het Joods Museum van België zich op een keerpunt. De lege zalen worden ruimtes van afwachting en transformatie, waarin de tentoonstelling zich ontvouwt als een gesprek tussen kunstenaars waarvan de werken onze manieren om in de wereld te staan en ons tot anderen te verhouden bevragen, verleggen of heruitvinden. Als palimpsest transformeert het gebouw – ooit privéwoning, Duitse school, militaire gevangenis, opslagplaats voor muziekinstrumenten, en uiteindelijk museum – tot een metafoor voor een wereld in herconfiguratie, waarin het heden nooit volledig loskomt van het verleden.

In de soberheid van hun materialen en installaties tonen de gepresenteerde werken de kracht van kwetsbare sporen en de precisie van minutieuze gebaren die betekenis en aanwezigheid geven. Elke zaal wordt een gevoelig laboratorium: afwezigheid verandert in taal en onbepaaldheid wordt materiaal voor creatie. De kunstenaars openen geen kant-en-klare wegen, noch schenken ze directe troost, maar nodigen uit om verschillen met helderheid en aandacht te bewoon. De tentoonstelling benadrukt dat kwetsbaarheid geen gemis is, maar een bron, en dat zij de gedeelde toestand van alle culturele instellingen vandaag weerspiegelt.

De titel van de tentoonstelling, ontleend aan Leonard Cohen – *There's a crack in everything, that's how the light gets in* – herinnert eraan dat elke barst zowel vernietiging als licht in zich draagt: hij suggereert nieuwe manieren om in de wereld te staan en een relatie aan te gaan met wat ons omringt.

Een project van Jewish Museum In/Out, geleid door directeur Barbara Cuglietta, in samenwerking met gastcurator Martin Germann.

Met Aaron Amar Bhamra, Adrien Vescovi, Akane Saijo, Alma Feldhandler, Ari Benjamin Meyers, Christiane Blattmann, Edith Dekyndt, Ethan Assouline, Gustav Metzger, Jean Katambayi Mukendi, Jochen Lempert, John Giorno, Kanitha Tith, Marianne Berenhaut, Mariko Matsushita, Michael Van den Abeele, Mira Mann, Mire Lee, mountaincutters, Oototol, Pélagie Gbaguidi, Prinz Gholam, Raha Raissnia, Richard Moszkowicz, Stéphane Mandelbaum, Wei Libo, Yalda Afsah, Yuyan Wang.

Het Joods Museum van België: Closed... but open

Sinds oktober 2024 is het museum gesloten en is de permanente collectie ontmanteld.
Toch blijven we open – op een andere manier.
Onze tijdelijke tentoonstelling “There Is a Crack in Everything” is nog tot 14 december 2025 te zien in ons gebouw. Tegelijkertijd brengt Jewish Museum In/Out het museum buiten zijn muren, waardoor cultuur en verhalen de stad in worden gebracht en dichter bij u komen.
De renovatie, die oorspronkelijk eerder gepland was, staat nu gepland voor 2026. Tot die tijd delen we deze unieke reis van transitie en vernieuwing met u.
Want een museum draait nooit alleen om muren – het bloeit door zijn verbindingen, zijn verhalen en bovenal door u.

Adrien Vescovi

Opgehangen aan de gevel van het Joods Museum van België, bestaat de monumentale installatie van **Adrien Vescovi** uit stoffen die hij zelf “getekend” noemt. Met de hand geverfd met natuurlijke pigmenten en maandenlang blootgesteld aan zon, regen, wind of gedeeltelijke onderdompeling, dragen deze textielen de sporen van hun eigen geschiedenis: oxidatie, scheuren, vervagingen. In Brussel onderneemt de kunstenaar een zorgzaam gebaar – naaien, herstellen, herordenen – om deze fragmenten te herstellen zoals men voor een gekwetst lichaam zou zorgen. Het werk fungeert als een drempel tussen publieke ruimte en museum, tussen verleden en mogelijkheden, tussen individuele zorg en collectief geheugen, en nodigt uit tot vertragen, observeren en bevragen. Het resultaat is een kwetsbaar maar veerkrachtig werk, waarin de glans voortkomt uit wat beschadigd was en waarin herstel een poëtisch en politiek gebaar wordt.

Adrien Vescovi, geboren in 1981 in Thonon-les-Bains, woont en werkt in Marseille. Al meer dan vijftien jaar ontwikkelt hij een ecosensitieve praktijk die gebaseerd is op trage temporaliteiten, ambachtelijke gebaren en aandacht voor natuurlijke hulpbronnen. Elk werk ontstaat uit minutieus plantaardig verfwerk, hergebruik en transformatie, gevoed door reflectie over materiaalgeheugen, overdracht van knowhow en het poëtisch bewonen van de wereld. Voor Vescovi is textiel een voortdurend veranderende vorm – een metafoor voor het levende, zijn kwetsbaarheid én zijn kracht.

Adrien Vescovi,
Zonder titel (Minimes), 2025,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Ethan Assouline

Ontworpen voor There Is a Crack in Everything onderzoekt de installatie van **Ethan Assouline** hoe identiteit kan worden bewoond, heruitgevonden en gepolitiseerd vanuit fragmentarische ervaringen. Samengesteld uit gevonden objecten en materialen die tot sculpturen zijn omgevormd, wordt zij, achter haar decoratieve en utilitaire uiterlijk, een drager van poëzie en kritische reflectie. De installatie fungeert als een inscriptieapparaat, een ruimte die sporen, geschriften en afdrukken verzamelt en waarin manieren van spreken opnieuw worden geënsceneerd. In situ gerealiseerd, gaat zij een dialoog aan met de tekeningen van Stéphane Mandelbaum, waarbij twee subjectiviteiten elkaar kruisen die proberen zich te verankeren “binnen en buiten een geschiedenis” om een aanwezigheid te bevestigen. Door zijn vormen met die van Mandelbaum te verbinden, claimt Assouline de kracht van bestaansvormen opgebouwd uit fragmenten, weigeringen en zelfuitvinding.

Ethan Assouline werd in 1994 in Parijs geboren, waar hij vandaag woont. Zijn praktijk combineert installatie, sculptuur, schrijven en tekenen. Deze installatie maakt deel uit van een werk dat zijn joods-zijn, “een van de delen” van zijn samengestelde identiteit, bevraagt door het te confronteren met zijn politieke gebruik en vastomlijnde voorstellingen. Deze dialoog tracht de schaduwzones van dominante verhalen en de onzichtbare marges van identiteit te belichten, waarbij zowel het geheugen als het heden worden ingezet als plaatsen van toe-eigening, bevraging en heruitvinding.

Ethan Assouline,
réalité, 2025,
tentoonstellingszicht,
There is a Crack in Everything,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

mountaincutters

Speciaal ontworpen voor *There Is a Crack in Everything* neemt deze installatie van het kunstenaarsduo **mountaincutters** bezit van een museale ruimte in afwachting, hangend in de onzekerheid van haar toekomst. De kunstenaars werken er dicht bij de architectuur en het licht, en verkennen het speculatieve potentieel van de plek. Trouw aan hun werkwijze is het werk niet bedoeld om te blijven bestaan: het verandert, past zich aan, valt soms uiteen, als herinnering dat niets aan de tijd ontsnapt. Door een raam te openen, een begin van destructie in te zetten als echo van die welke het gebouw binnenkort zal ondergaan, laten ze de stad in de verte binnenkomen, trouw aan hun wens om het “decor te openen”. Het werk gaat de dialoog aan met de werkelijkheid in plaats van deze te bevatten: gaten worden gedicht waarbij het geheugen aan eerdere ingrepen bewaard blijft via koperen nagels, terwijl beelden aan de muur worden bevestigd met kakishibu, een eeuwenoud plantaardig middel om textiel en objecten te bewaren. Elke ingreep laat fragmentarische, fragiele maar hardnekkige sporen achter.

Sinds hun oprichting in Marseille en vestiging in Brussel in 2014 maakt **mountaincutters** beweeglijke installaties van structuren van metaal, keramiek, glas, textiel en alledaagse materialen. Hun werken, tegelijk precies en toevallig, balanceren tussen evenwicht en instorting, altijd open voor beweging en transformatie. Hun ingreep onderzoekt hier de mogelijkheid om te bewaren wat van nature ontsnapt. Ze herinnert eraan dat kwetsbaarheid en onzekerheid geen gebreken zijn om te verhelpen, maar de voorwaarden voor een verhaal dat blijft bestaan.

moutaincutters,
Gestures as Documents, 2025,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Prinz Gholam

Voor deze tentoonstelling presenteert het kunstenaarsduo **Prinz Gholam** twee recente werken die een subtiele en tegelijk diepgaande toegang tot hun universum bieden. *Roman Faces* (Ostia) bestaat uit kleine stenen die overal ter wereld verzameld zijn en tot gestileerde gezichten zijn samengesteld, sommige expressief, andere slechts gesuggereerd. Deze minimale vormen roepen afwezige aanwezigheden, vage identiteiten en denkbeeldige maskers op; elk kan een projectieoppervlak worden waar herinnering, empathie en stille verbindingen naar voren komen. *Hotel Siete Mares and The Ritz Men Only*, een grote tekening in kleurpotloden gemaakt tijdens de pandemie, zet dit onderzoek verder: mannelijke figuren verschijnen met gezichten die vervangen zijn door met de hand getekende maskers. Het werk behandelt verlies, theatraliteit en het lichaam als plaats van kwetsbaarheid en verzet. De maskers wissen de individualiteit uit en verwijzen tegelijk naar collectieve rituelen, sociale kritiek en de poreuze grenzen tussen fictie en werkelijkheid.

Wolfgang Prinz (geb. 1969 in Leutkirch, Duitsland) en **Michel Gholam** (geb. 1963 in Beiroet, Libanon) ontwikkelen al meer dan twintig jaar een hybride praktijk waarin performance, tekening, fotografie en video samenkomen. Hun werk gaat in dialoog met klassieke iconografie en politieke verhalen, en onderzoekt de spanning tussen persoonlijke en collectieve geschiedenissen, evenals de manier waarop herinnering wordt doorgegeven via gebaar, houding en herhaling. Voor There Is a Crack in Everything zullen zij ook een performance brengen, opgevat als een belichaamd gebaar van overdracht en relationele poëzie.

Tijdens de vernissage op 4 september om 20 uur vindt er een voorstelling plaats, gevolgd door een tweede voorstelling in oktober.

Prinz Gholam,
Hotel Siete Mares and The Ritz Men Only, 2022,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Marianne Berenhaut

Door 150 spiegelstukken te redden die bestemd waren voor de afvalberg bij de sluiting van een Brusselse spiegelfabriek, componeert **Marianne Berenhaut** *À chacun sa taille*, een werk waarin het beeld niet troost, maar bevraagt. Op de vloer geplaatst doorbreken deze spiegels van verschillende formaten de vertrouwde eenheid en continuïteit: lichamen raken er gefragmenteerd, verspreid en ontsnappen aan het kader. Door een object dat traditioneel geassocieerd wordt met domesticiteit en vrouwelijkheid te hergebruiken, maakt de kunstenares er een kritisch instrument van: geen neutraal en transparant oppervlak meer, maar een plek van onrust en emancipatie. Wie zich erin weerspiegelt, wordt geconfronteerd met een gefragmenteerd en ongrijpbaar voorkomen — uitgenodigd om dominante representaties te bevragen, in een dispositief dat de illusie van de neutraliteit van de schijn doorprikt.

Het hergebruik van alledaagse objecten staat centraal in **Berenhauts** praktijk (°Brussel, 1934). Door deze spiegels, bestemd voor vernietiging, te verzamelen, stelt zij een gebaar van verzet en herinnering. Getekend door een jeugd in de clandestiniteit tijdens de Shoah, door het verlies van dierbaren en de kwetsuren van het lichaam, mobiliseert de kunstenares een diffuse herinnering, ingeschreven in de materie zelf. Gebroken getuigen deze fragmenten van de hardnekkigheid van de herinnering, van ons vermogen om in stilte de sporen van wat was te dragen. À chacun sa taille wordt zo een plek van overleven, waar lichamen en verhalen zich uit de fragmenten herscheppen. Via een poëtiek van assemblage laat Berenhaut een kwetsbare en weerbarstige subjectiviteit ontstaan, steeds balancerend tussen verdwijnen en doorgeven.

Marianne Berenhaut,
À chacun sa taille, 1971–1973,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Raha Raissnia

Solaria is een immersieve installatie die bestaat uit 35 mm-dia's waarin bewerkte digitale en analoge beelden worden gecombineerd. In het donker projecteren beamers over elkaar geplaatste beelden die in elkaar overvloeien en vervagen in een continue lus, waarmee wordt onthuld hoe licht en schaduw onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. **Raha Raissnia** maakt van deze duisternis de rode draad in een werk dat tijd en perceptie onderzoekt. De zwarte dozen, ontworpen voor elke tentoonstellingsruimte, hullen de toeschouwer·ster in een driedimensionale illusie. De gefragmenteerde beelden confronteren er verleden, heden en toekomst, in een waas die doet denken aan beenderen, röntgenfoto's of reflecties. Geïnspireerd door dystopische verbeeldingen gebruikt de kunstenaar·es projectie om bezoekers·ster in een visuele stroom te laten onderdompelen die zich ontvouwt als een lucide droom. De dia's onthullen een getransformeerde werkelijkheid, tegelijk concreet en abstract.

Geboren in 1968 in Teheran, woont en werkt **Raha Raissnia** afwisselend in New York en Athene. Afgestudeerd aan het Art Institute of Chicago en het Pratt Institute in New York, brengt zij in het bewegende beeld de open en experimentele benadering van filmmaker Jonas Mekas over, waarbij zij oude culturele lagen verkent, vaak verborgen of herschreven, zoals de Griekse en Perzische erfenissen. Door schilderkunst, fotografie, film en installatie te combineren, onderzoekt zij de fundamentele materialiteit van het beeld en de kracht van licht. Geïnspireerd door elementen uit het dagelijks leven – reflecties, stedelijke oppervlakken, texturen – laat zij abstractie en figuratie elkaar herhaaldelijk ontmoeten. Beïnvloed door experimentele en expressionistische cinema beschouwt zij het beeld niet als een reproductie van de werkelijkheid, maar als een manier om sensaties weer te geven.

Raha Raissnia,
Solaria, 2022,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Mire Lee

De twee sculpturen uit de reeks *Open Wound* bouwen voort op de monumentale installatie die Mire Lee maakte voor de Turbine Hall van Tate Modern, waar zij toonde wat zij “huiden” noemt: textiele membranen, opgehangen aan metalen kettingen. Deze meer intieme formaten behouden de groteske schoonheid van de installatie, waarbij industriële materialen worden gebruikt om organische, vleesachtige vormen te creëren waarin de grenzen tussen mens en machine, zacht en hard, binnen en buiten vervagen. De sculpturen roepen zowel lichamelijke functies als mechanische processen op en suggereren wonden die nooit volledig helen. Tegelijk verleidelijk en afstotend nodigen zij uit tot een meditatie over kwetsbaarheid, verval en het fragiele membraan dat leven van dood scheidt.

Mire Lee, geboren in Seoel in 1988 en nu gevestigd in Berlijn, ontwikkelt een praktijk die zich richt op kinetische sculpturen en installaties die mechanische, carnivore entiteiten voorstellen. Haar werk onderzoekt de kwetsbaarheid van het lichaam, mechanisch falen en de onheilspellende schoonheid van disfunctie. Schommelend tussen aantrekking en afkeer vinden ze schoonheid in het vreemde en stellen ze vragen bij de mislukkingen van de industrialisatie en de grenzen van communicatie.

Mire Lee,
Debris Baby, 2025,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Kanitha Tith

De sculpturen van **Kanitha Tith** zijn gemaakt van staaldraad, geduldig met de hand gedraaid en gevlochten. Zonder vooraf uitgetekend plan werkt de kunstenares via intuïtieve aanpassingen, waardoor de vormen balanceren tussen abstractie en figuratie, metafoor en werkelijkheid. Aan deze sculpturen voegt zij aquarellen en acryltekeningen op papier toe, waarbij de verf rechtstreeks wordt aangebracht met behulp van haar sculpturen. Zoals Tith schrijft: « Ik gebruik draad als penseel, om zachtjes over het gladde papieroppervlak te krassen. Ik voelde dat, hoe licht en voorzichtig je ook probeert te zijn, deze handeling altijd gevolgen heeft. » Haar werken functioneren als poëtische documenten van een Cambodja dat in snel tempo verandert, doorkruist door sociale en economische omwentelingen en hun impact op het privé- en collectieve leven. Toch ontkomen zij aan elke eenduidige interpretatie: voortgekomen uit een repetitief, veeleisend en meditatief proces ontvouwen zij zich in vloeiende, lichamelijke vormen. De losse, rafelige uiteinden van de draden suggereren passages tussen mens en niet-mens, materieel en immaterieel, en de mogelijkheid tot transformatie.

Geboren in 1987, wijdt **Kanitha Tith** zich aan arbeidsintensieve, meditatieve en trage processen als een weg naar vrijheid. Werkend met beeldhouwkunst, installatie, performance, video en tekenkunst, put zij evenzeer uit haar persoonlijke ervaringen als uit het collectieve geheugen van de Cambodjaanse genocide, waarbij zij complexe vragen vertaalt naar delicate organische abstracties. Ze is ook actief in de onafhankelijke Cambodjaanse cinema als actrice, regisseur en artistiek directeur bij Anti-Archive. Afgestudeerd in interieurontwerp aan de Koninklijke Universiteit voor Schone Kunsten in Phnom Penh, wendde zij zich tot de kunst nadat ze de vrijheid ontdekte die het gebruik van alledaagse objecten als artistiek materiaal kan bieden.

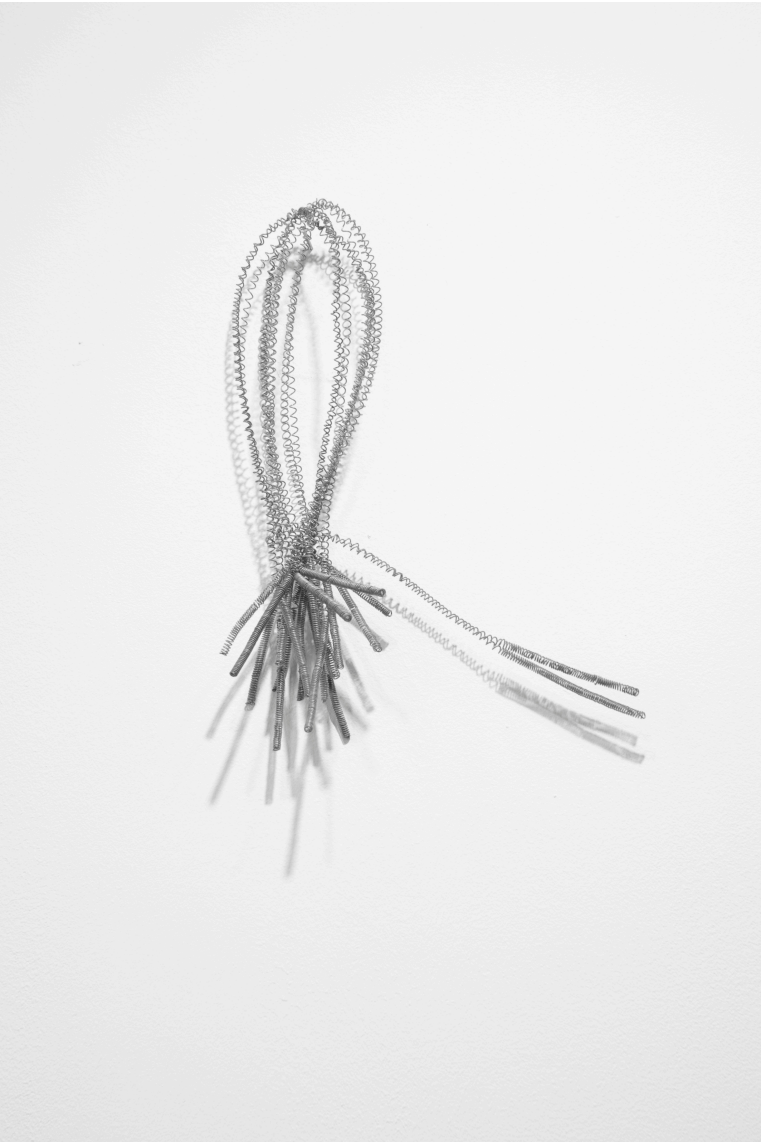

Kanita Tith,
Zonder titel, 2021–2025,
tentoonstellingszicht, *There is a Crack in Everything*,
Joods Museum van België,
2025
© Isabelle Arthuis

Gustav Metzger

Op het keerpunt van de jaren 1940 en 1950 legt **Gustav Metzger** in zijn vroegste werken al bloot wat de mens de natuur aandoet. In de reeks Tables neemt een alledaags object, bedoeld om in de meest basale behoeften te voorzien, de spookachtige gedaante aan van een atoomwolk. Ontworpen tijdens de Koude Oorlog wordt deze vertrouwde vorm, die door het gebaar van de schilder geleidelijk wordt ontmanteld en uiteengehaald, drager van een verbeelding van dreiging, kwetsbaarheid en eindigheid. In echo daarop toont de reeks Pregnant Women and Embryos een voortdurende aandacht voor het leven en zijn kwetsbaarheid, en benadrukt ze hoe bij **Metzger** creatie onlosmakelijk verbonden is met een ethiek van waakzaamheid, verantwoordelijkheid en verzet.

Overlevende van het nazisme en getekend door het verlies van zijn familie in de Shoah, maakt **Gustav Metzger** (Neurenberg, 1926 – Londen, 2017) van kunst een kritisch instrument tegenover machtsstructuren. Nadat hij vluchteling was geweest, koos Metzger ervoor als staatloze te leven. Op het kruispunt van activisme en formele experimenten onderzoekt zijn praktijk geweld, consumptie en ecologische urgenties. Met To Crawl Into, gerealiseerd in 1996, confronteert hij de toeschouwers met een traumatisch historisch beeld: een foto van Joden die in 1938, na de nazistische annexatie van Oostenrijk, vernederd werden en gedwongen de trottoirs van Wenen te schrobben. Bedekt met een doek is het beeld enkel te zien door op handen en knieën te kruipen, waardoor de fysieke onderwerping van de slachtoffers wordt nagespeeld. Deze tegengestelde onderdompeling, die inspanning vraagt zonder een volledig zicht te bieden, wordt zo een metafoor voor het herinneringswerk.

Gustav Metzger,
To Crawl Into – Anschluss, Wenen, maart 1938. Historic Photographs, 1996–2025 ;
Zonder titel (Tafel), ca. 1956,
tentoonstellingszicht, There is a Crack in Everything,
Joods Museum van België, 2025
© Isabelle Arthuis

Praktische informatie

Adres
Rue des Minimes 21
1000 Brussel, België

+32 2 512 19 63

Bereikbaarheid
Tram: 92, 8
Bus: 27, 48, 95

Metro: Louise
Trein: Brussel-Centraal.

Openingstijden
Donderdag tot zondag: 10.00 - 18.00 uur.
Maandag, dinsdag en woensdag: gesloten.

Website
mjb-jmb.org

Contact

Caroline Roure
communication@mjb-jmb.org
+32 2 500 88 30